

§ 839.

Ere færre end 12 eller, hvis Suppleanter skulle tiltræde, færre end et tilsvarende større Antal Nævninger mødte, eller synker Nævningernes Tal ved Rettens Afgørelser under det nævnte laveste Tal, drager Rettens Formand Omsorg for, at der tilkaldes 4 Hjælpenævninger flere end det manglende Antal i den Orden, i hvilken disses Navne findes opførte paa Hjælpe listen.

Anklageren og Tiltalte udskyde derefter hver to af samtlige de mødte Nævninger, jvf. § 93, 2det Stykke.

Skulde et til Iagttagelse af Reglen i 1ste Stykke tilstrækkeligt Antal Hjælpenævninger ikke paa anden Maade kunne skaffes til Stede, foranstalter Rettens Formand først Listen over Hjælpenævninger suppleret ved Lodtrækning, som i § 102 bestemt.

§ 840.

Skulle flere end 12 Nævninger benyttes under Sagen, ere de 12 ved Lodtrækningen (§§ 95, 96 og 98) først udtrukne uforkastede Mænd Nævninger i Sagen; den eller de, hvis Navne senere ere udtrukne, ere Suppleanter.

§ 841.

Indsigelser, der gaa ud paa, at Reglerne i §§ 93, 1ste og 2det Punktum, 94—96 og 98 eller i §§ 838—40 ere tilsidesatte, skulle fremsættes før Anklageskriftets Oplæsning.

§ 842.

Nævningerne indtage deres Sæde i den ved Lodtrækningen bestemte Orden.

§ 843.

Naar Nævningerne have indtaget deres Sæde og de i § 748, 1ste Stykke, ommeldte Spørgsmaal ere rettede til Tiltalte, oplæses Anklageskriftet, og Tiltalte spørges, om han erkender sig skyldig i det der omhandlede Forhold. Erkender Tiltalte sig skyldig, kan, naar han heri samtykker, efter Rettens Bestemmelse Nævningernes Medvirkning bortfalde, men Sagen behandles i saa Fald desuagtet efter de i dette Kapitel givne Regler med de fornødne Lempelser. Tager Tiltalte senere sin Erkendelse af at være skyldig tilbage, er Nævningernes Medvirkning nødvendig, og Forhandlingen maa i fornødent Fald gentages.

§ 844.

Træffes ikke saadan Bestemmelse som ommeldt i § 843, 2det Punktum, paa minder Formanden Nævningerne om, at de, indtil deres endelige Kendelse er afgiven, ikke angaaende Sagen maa have Samtale eller Forbindelse med nogen anden end Retten gennem dennes Formand, og tager dem derpaa i Ed, idet han foreholder dem, at de skulle love og sværge, opmærksomt at ville følge Forhandlingen i Retten og samvittighedsfuldt besvare de Spørgsmaal, som ville blive dem forelagte, saaledes som de finde ret og sandt at være efter Loven og Sagens Bevisligheder.

Herpaa svare Nævningerne hver for sig, staaende og med oprakte Fingre efter Lovens Forskrift om Eds Aflæggelse:

„Det lover og sværger jeg, saa sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord“.

Den Adgang, som Lovgivningen hjemler Medlemmer af visse Trossamfund til at aflægge Ed paa anden Maade end den sædvanlige, skal ogsaa her komme til Anvendelse. Ligeledes finder Reglen i § 178 om Afgivelse af en Forsikring i Eds Sted, tilsvarende Anvendelse.

Indsigelser, der gaa ud paa, at Nævningerne ikke ere blevne lovlig edfæstede skulle fremsættes, før Tiltaltes Afhørelse begynder (§ 846).